

КОГОТО ОБИЧАМЕ С НЕГО БЕСЕДВАМЕ

Веднъж се случи да разговарям с вярващ младеж студент, който водеше относително благочестив живот. Но когато стана дума за молитвата, той каза:

– Аз се моля съвсем малко. Пък и нямам особена нужда. Защо да се моли човек, ако нещата около него са му ясни? Няма никакви особени обстоятелства, които да ме подтикват към молитвата. Е, ако се случи нещо особено, извънредно, ще се моля, но просто така – защо?

Какво да кажем за това? Например, ако едни родители имат дете и то каже: „Защо да говоря с татко и мама? Ако имам нужда от нещо ще разговарям с тях, а просто така за какво ми е? Аз не желая да разговарям с тях, не ми е интересно.“ Нима не би оскърбило родителите си с такова нелюбовно отношение? Ще ги оскърби и то много.

Никога ли не сте обръщали внимание, че когато стоим на молитва с хладно чувство към Бога, после и хората проявяват хладност към нас? А след усърдна и топла молитва и отношенията на хората към нас стават по-топли.

Постоянно се случва така, че когато родителите станат хладни към Бога, изстива и естествената любов на децата към тях. А Господ е казал: С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери (Мат. 7:2). Когато обичаме с него разговаряме, с него общуваме. Дори само да седим и да мълчим, пак се радваме, като чувстваме присъствието на любимия. Така е и по отношение на Бога: ако ни е скучно на молитва с него, значи сме загубили любовта си към Него. Оскърбяваме нашия Небесен Отец и така губим онази близост с Него, която е необходима, най-вече на самите нас. Не на Бога е нужна тази близост, а на нас за нашия вечен живот.

Автор: монах Константин

Източник: Беседи с един кавказки пустинник

